



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hieraci clarißimo. 361.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

cos, qui opibus abundant, nec aduersus eos, quibus cum contumaci fera, hoc est, cum paupertate certamen est, aliquid praeter legem perpetrare in animum inducit. Nam nec illos laedit, pecunias eripiens: nec hos iuris religionē ob munera peruertens.

Anfonio Correctori. 359.

Quandoquidem ad surripiendam non fortium tantum, sed etiam prudentum virorum mentem assentatio magnam vim habet: idcirco non iniuria metu valentiorum esse assero. Illi etenim plerique cedere verentur: huic autem lubentibus animis succumbunt, temerē videlicet ac citra cruciatum seipfos dedentes.

Leontio. 360.

Ne mireris, vir optime, nec, vltra quam par sit, doloris iaculo configatur animus tuus, propterea quod, cum Zosimo, vt scripsisti loquendi libertas causa sit, non cancellis quibusdam & ianuis, quas etiam quidam fortasse aperire queant, verum tot ac tantis criminibus, adhuc tamen linguae perulantia labore. Vt enim iis, qui aliquid ex virtute gerunt, postquam virtutis muneribus perfuncti sunt, modestiam adhibere mos est: sic etiam iis, qui peccant, post delicta superbire atque animis efferi. Quod si huius rei argumentum capere cupis, perspice quidnam tres illi pueri, qui ob vitæ probitatem ac iustitiam igne superiores extiterunt: Peccauimus, iniquè egimus, iniustitiam fecimus. At contra Iudæi, qui nec ab vlllo scelere, nec ab obsceno vlllo sermone abstinuerant, his verbis vtebantur: Custodiuius præcepta tua, & iustificationes tuas: ac nunc alienos beatos prædicamus. Quamobrem nec tu quoque perturberis, nec absurdum quicquam & absonum proloquaris: illud pro certo habens, extremæ ipsius stupiditatis hoc in primis argumentum esse.

Hieraci clarissimo. 361.

Non area statua auro refulgens actione

πλάτω κομῆστας, οὐτε εἰς τοὺς δυναθετήτω μέλω, τῆ πενία φημι μαχρῶν, παρὰ νόμον πᾶσι τοῖς ἀγαθὰ ἔσονται. ὅτι γὰρ σκείνους ἀδικεῖ ἀρπάζων τὰ χεῖματα, ἔτε τούτους λήμμα πωρῶ φθειρών τὸ δίχαιον.

Αὐσονίω κορρίκτοι. τιβ.

Ἐπειδὴ δεινὸν ἡ κολακεία ἔμοιον τῆ ἀνδρείων, ἀλλὰ καὶ τῆ ἐμφορίων κλέψαι τὸν νοῦν. Ἀλλὰ τὸ εὐκρίτως τὸ φόβου ταύτην φημι δυνατοτέραν εἶναι. τῶ μὲν γὰρ ἀρχαῖονται πολλοὶ εἶξαι. τῆς δὲ ἡδύως ἠτῆσθαι, ἀκρίτως καὶ ἀβασανίως ἑαυτὸς ἐδιδόντες.

Λεοντίω. τξ.

Μὴ θαύμαζε, ὦ ἄριστε, μηδὲ ἔξω τὸ ἀρεπῶντος ἔξακοντιζέσθω σου τὸ φρόνημα, εἰ κεικλεισμένης, ὡς γέγραπται, Ζωσίμου τῆς παρρησίας, οὐ κηκλίσι καὶ θύραις ποῖν, ἄς πρὸς αὐτὸν καὶ παρρησιάζονται, ἀλλὰ πρὸς τοῖς καὶ τῆλικούτοις ἔγκλημασιν, ἐπὶ καὶ ἀθυρογλωττεῖ. ὡς γὰρ τοῖς κατορθοῖσι μετὰ τὰ καὶ ὁρῶμα ἴα ἔθος, οὕτω καὶ τοῖς ἀμαρτάνουσι μετὰ τὰ πλοῦσι ἐπαρῶν. εἰ δὲ βέλεις δόξαι δέξιν τὸ το λαβεῖν, ἴα τὸς πρὸς πᾶσιν σκείνους τοῖς κρείττονας τὸ πρὸς ἀλλοτρίων δόξαν ἀνείλας, τί φασιν. ἡμάρτοιδιν, ἡμιόμοισιν, ἡδικήσασιν. οἱ δὲ Ἰσραῖοι, οἱς οὐδὲν ἀμάρτημα ἄπρακτον, οὐδὲ λόγος ἀχρὸς ἀρρητος ἴω, ἔφασκον, ἐφυλάξαμεν τὰ περὶ τὰ γράμματα σου, καὶ τὰ διχῶματα σου. καὶ νῦν μακαρίζομεν ἄλλοτερος. μὴ τοῖνυν μηδὲ αὐτὸς παρῶν, μηδὲ ἀπὸ τῆς πρὸς γου καὶ ἀπαρῶν, γνώσκων ὅτι τὸ πο μάλιστα δειγμά ἔστι τῆς ἐσχάτης αὐτῆς παραπληξίας.

Ἰερακι λαμπροτάτω. τξα.

Οὐ χαλκῆ εἰκὼν χρυσῶ ἀπαρῶν πρὸς αὐτῆς.

πάντα τῆς σῆς πράξεως ἀξία, ἀλλὰ
 τῶν τέλος οὐκ ἔχουσα. τίω μὲν γὰρ
 ὁ χρόνος ἀφανίζεται. τίω δὲ αἰῶνες φα-
 νασί, τελευτῶ μὴ ὄπισθάρμοι.

Ερμωγένει Ἐπισκόπῳ. τξβ.

Ὡσπερ λόγος ἀσφακτος ἀτελής, ὅ-
 πως ἔτι πρᾶξις ἀλογος. ὅτι τέτων γὰρ
 ἀμφοῖν εἰ καὶ μὴ βύλοιτο οἱ τίω ἐλ-
 λόγηται σοφία, φασίλον π καὶ πεπα-
 τημένον πρᾶγμα, ὡς ἄλλοι οἰο-
 ῦντο, ὁ ὁρθὸς καὶ λαμπρὸς χαρακτι-
 εῖζεται τῆς ὑψηλῆς βίος. ὅς γὰρ
 ἀν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, μέγας κληθήσε-
 ται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς ἑρανῶν. εἰ
 δὲ καὶ σύγκρισιν ἀμφοῖν ποιήσῃ, ἔ-
 μείνον πρᾶξῃ μὴ λέγοντα, ἢ λέ-
 γων μὴ πρᾶξοντα.

Ἀπολωνίῳ Ἐπισκόπῳ. τξγ.

Ἐπειδὴ τὸ βιάζεσθαι καὶ ἔλκεν πρὸς
 ἐπιβίαν τῶν ἀπεχθάνων γεγονότας,
 ἐμπρεπὲς ἔτ' ἔστιν, ἔτε δοκεῖ. τῶ πεί-
 θῃ ἢ χαρῆς ἔστι χρῆσάμενος. φάσιζε
 τῶ σαυτῶ βίᾳ τῶς ἐν σκότῳ ἀφα-
 τήσοντας.

Νελάμμωνι Διάκονῳ. τξδ.

Οἱ μὲν πρᾶξοντες, καὶ τοῖς ἱεροῖς μυσ-
 τήροις προσέονται μὴ πολυμήστες, εὐ-
 γνώμονες εἰσι, καὶ ταχέως καὶ εἰς τὸ
 μὴ ἀμαρτανῆν ἀπειθήσονται. οἱ δὲ καὶ
 πλημμελοῦντες, καὶ τῆς ἀχραντων
 μυστηρίων μαρτύρας χερσὶ πολυμήστες
 ἀπειθεῖν, ὡς εἰς, χαθὰς γέγραφας,
 καὶ Ζώσιμος; μύρων εἰς τιμωρίων
 ἀξιοί. ἐνόχως γὰρ ἑαυτῶς ἀποφά-
 νισαι, καὶ τίω ἀφουδῆ τῶ Παύλου
 φωνῶν τῶ σώματος καὶ τῶ αἵματος
 τῶ κυρίου. διὸ δὴ τοῖς μὲν πρώτοις ἐ-
 πάνυ ὀπιθίεται ὁ ἀφάτολος, εἰδὼς
 ὅτι καὶ πρᾶξῃ, ἀλλ' οὐκ οὐκ γινώσκον-
 τες τοῖς θεοῖς τὸ σέβας φυλάττειν. οἱ
 τοῖς δὲ δευτέροις τοῖς καὶ πλημμελεῖσι

tua digna est, sed vita finem non habens.
 Illam enim tempus delet: hanc autem se-
 cula, quæ finem nesciunt; coronant.

Hermogeni Episcopo. 362.

Quemadmodum sermo actionis exerts
 mancus & imperfectus est: ita etiam actio,
 quæ à sermone deseritur. Ex his enim am-
 babus rebus; etiamsi nolint ij, qui disertam
 sapientiam vilem quandam & protritam
 rem esse stulte opinantur, recta & splen-
 dida magistrorum vitæ insignitur. Qui
 enim fecerit & docuerit, magnus vocabi-
 tur in regno cælorum. Quòd si ambas in-
 ter se comparare oportet, facere ac non lo-
 qui præstat, quàm loqui ac non facere.

Apollonio Episcopo. 363.

Quoniam eos, qui ita conditi sunt, ut
 arbitrij libertatem habeant, inuitos & re-
 pugnantes ad pietatem trahere, nec hone-
 stum est, nec videtur: idcirco da operam
 ut suasionem, ubi occasio se offert, adhibita,
 per tuam vitam ac mores, eos, qui in tene-
 bris degunt, illumines.

Nilammoni Diacono. 364.

Qui peccant, atque ad sacra mysteria
 accedere minimè audent, sincero iudi-
 cio præditi sunt, ac cõfestim eo adducen-
 tur, ut à peccato abstineant. Qui autem
 peccant, & incontaminata mysteria sce-
 latis manibus attingere non dubitant, (in
 quorum numero, ut scribis, Zosimus etiam
 est) sexcentis suppliciis digni sunt. Reos
 enim, iuxta minimè mendacem Pauli vo-
 cem, corporis & sanguinis Domini seipsos
 reddunt. Quamobrem etiam primos qui-
 dẽ Diabolus hand valde aggreditur, (quòd
 scilicet exploratum habeat, eos, quamuis
 peccent, tamen id agnoscentes diuinis re-
 bus venerationem conseruare: at verò in
 secundos, hoc est eos, qui peccant, nec
 peccatum agnoscent, aut licet agnoscent,